

בעצם את מה שהוא אוהב, ואת בעיית הכסף הוא משאיר לאמו שמכסה את האובר-דראפט ולאשתו שלומדת לחיות עם מה שיש.

אריה עמית, כך אומרים, הוא שוטר מסוג חדש. לא עוד קצין-מישטרה מסורתי שצמח במשך שנים מתוך המישטרה. הוא הוצנח אל המישטרה מתוך הצבא בדרגת פקד. היום הוא אומר שזה לא נכון ושה מנקה את עיני שוטרים הנמצאים במערכת שנים. הוא מתרעם על משרת-האמון המוקד את הציבור ביחס למישטרה. מאשים אותנו האמהות, במאניקה לא מוצדקת ולא מתרגש מרצח נאוהו אלימלך, דני כץ, אורלי דובי והאחרים. הוא אומר שצריך לתת למישטרה צ'אנס.

סג'ניב אריה עמית, קצין-המבצעים של מרחב-הירקון, נמצא בדרך הנכונה ולא סתם קוראים לו השריף של תל-אביב.

● איך מגיע אדם כבומרד למישטרה?

שוטר לא יכול להיות אפילו חצי עברייני. את יודעת איזה פיתוי יש בעבודה הזו לעברייני, כמה סמים עוברים לו בין הידיים, כמה כסף ורוכזו?

● במסגרת התפקיד שלך אתה בעצם אוכף חוק, אנשים חייבים להישמע לך. אתה רשאי לעצור אנשים. האם אין בכך משום תאוות שילטון וכוח?

מה פיתאום שילטון וכוח. אני מאמין שמה שאני עושה זה נכון. צריך שיהיה חוק וסדר במדינה. מה זה פה, רוסיה, אני יכול שתהיה לי תאוות שילטון וכוח? אילו לא הייתי מאמין שהעבודה חשובה, לא הייתי עושה אותה. זה לא תענוג גדול לצאת בבוקר ב-5.30, כשהילדים ישנים, ולחזור בעשר בלילה, כשהם שוב ישנים. אני לא חמור. מציעים לי בחוץ מכשורות פי עשר יותר גבוהות, עם הרבה פחות שעות עבודה.

● ורק האהבה למישטרה מחזיקה אותך?

האהבה והאמונה שאני עושה עבודה חשובה, ואני לא מוכר לך לוקש, אני אומר את זה מכל הלב. אני עובד במישטרה לא כמו במקום עבודה.

קצין עמית בוויכוח עם מוכרת בשוק, כאב לי הלב

כשסיימתי את הצבא הקימו את המישמר האזרחי ורצו שאסייע. הייתי שם כמה חודשים, אז פנו אלי מהמישטרה, הציעו לי לעבור פורמ וזהו. מאז אני במישטרה.

● בשהיית קטן חלמת להיות שוטר?

לא. מה פיתאום?

● למה מה פיתאום?

היו לי חלומות אחרים. כשהייתי צועיק רציתי להיות טייס, אחר-כך, כשלמתי בפנימיה הצבאית, נכנס לי הג'וק של הצנחנים, השנה היתה 1965, רציתי להיות גיבור, ולהיות צנחן זה להיות גיבור לאללה.

● אתה בוגר בית-ספר הריאלי בחיפה, בוגר הפנימיה הצבאית והיית סרן בצנחנים. למישטרה אין תדמית טובה, זה לא הפריע לך?

זה שלמישטרה אין תדמית טובה זה לא אומר שאין לה תדמית טובה בעיניי. מישטרה זה קודם כל עניין, מתח והכרות עם אנשים. אין לי פה יום בלי אקשן! אולי בתחנת-המישטרה של מעונה משעמם, אבל במרחב-הירקון אין רגע דל. זה מתאים לי מבחינת קצב החיים, סוג האנשים והארועים, שבחיים שלי לא הייתי מכיר אילו לא הייתי בעבודה הזו. אין עוד עבודה כליכך מעניינת.

● אומרים שבין שוטר ועברייני עובר גבול דק מאוד.

מי שאמר לך את זה, לא התכוון לקצינים, אלא לשוטרי שטח ואצל שוטרי שטח יש בזה משוה. להיות שוטר בשטח או בלש, זה לא פשוט. צריך צורת חשיבה של עברייני, רפואי התנהגות של עברייני. הג'וב הזה לא מתאים לילד טוב ירושלים. כן טובים נחמד ומשכיל שגדל בשכונת יוקרה. אם אחד כזה יקלע לשטח, יעברו עליו בעיניים. שוטר שטח טוב, זה אחד שצמח בשטח וכיר אתו מקרוב. רק לאחד כזה יש סיכוי להצלחה בעבודה, כי עליו אי-אפשר לעבוד בעיניים.

● צרת רבים זה לא חצי נחמה.

יש פה עניין שהחיים זה לא סרט.

● אבל מדובר פה במיקרי רצח אחד אחר השני.

סבלנות, תני צ'אנס למישטרה. לפי דעתי, נמצא את הרוצחים.

● התחושה בקרב הילדים בעיקר היא, שמדובר באדם אחד שרוצח ילדים ומעלים אותם.

יש חוק בפסיכולוגיה האומר, שמספיק שמטורף אחד עושה מעשה שגורם להתעוררות טרוף רזום אצל מטורפים אחרים. כך שאני לא יודע אם כן ב'דאדס' אחד או כמה בני-אדם. המשבר בין הציבור והמישטרה יעלם ברגע שהעיתון יצא עם שם הרוצח, ואז העיתון יכתוב: המישטרה על-הכיפאק וכל הכבוד! זו דרכו של עולם: כשלא מוצאים, מכסחים. כשמצליחים, משבחים. אבל מה? את המישטרה תמיד מכסחים, את המישטרה לא אוהבים.

● למה לא אוהבים את המישטרה?

כי בדרך-כלל אנשים רואים במישטרה אבא שמעניש, כי המישטרה תפקידה הוא לאכוף חוק. מתי ב'דאדס' משנה דעתו על המישטרה? כשהוא נמצא בצרה איזמה והמישטרה עוזרת לו. פיתאום המישטרה על-הכיפאק.

● יש לך ילדים?

שניים. שחר, כן שש וחצי, ואלעד, כן ארבע וחצי.

המגמה היא לדחוק את הזנחת לחל-ברוך. שם הן לא מכריעות לאך אחד

● אתה לא דואג להם?

באיזה עניין?

● בעניין הדאגה האיזמה שנתלה על בולנו, בעניין העלמויות הילדים והרציחות?

זו שאלה לא פיר. גם אני אבא, לא? בטח שאני דואג! אבל אני לא נכנס לפאניקה.

● ואשתך?

היא בהחלט רגועה כמוני. אשתי מכירה את המישטרה, היא יודעת שאני מקבל אירוע אחד ביום לפחות על ילד שנעדר, ובדרך-כלל אני מוצא את הילד. שתהיה לה בריאות כמה פעמים קראו לי לחפש ילד. אני לוקח אותה איתי, שתראה איפה בעלה מסתובב בלילה, שלא תחשוב שאני הולך לחתיכות.

● בעיקבות מיקרי הרצח האחרונים לא לקחתם את הילדים לשיחה, לא נתתם להם הנחיות, אתם לא הולכים לקחת אותם בעצמכם מבית-הספר ומהגן?

הרבה לפני הפאניקה נתנו להם הנחיות ולקחנו אותם לשיחה, ותמיד אנחנו לוקחים אותם מבית-הספר ומהגן. תמיד היו סוטים, תמיד היו כאלה ששלחו יריים והציעו סוכריות לילדים. הילד הגדול שלי יודע כבר כגיל שלוש, שהוא מרווח לי איפה הוא נמצא ומה הוא עושה. הפאניקה הזו היא לא בסדר. ההורים שנכנסים עכשיו לפאניקה היו צריכים לדאוג קודם לתת הנחיות לילדים, ההיסטוריה של הסוטים ארוכה, היא לא התחילה אתמול וכל הפאניקה היא לא לעניין. היו שלושה מיקרים שחברו יחד, אבל אף אחד לא קבע את הכיוון. ואין את מי להאשים, בטח לא את המישטרה. עובדה שחיליות נוסעות בטורפים. מה נעשה, נצמיד לכל חילית כזו שוטר?

איד המישטרה יכולה למנוע אונס בטרמפ? כבר בשנות ה-50 אנסו חיליות. מה המישטרה יכולה לעשות אם בא איזה סוטה ומפתה ילד, והילד לא מתורדר והולך איתו. המישטרה לא יכולה להציב שוטר ככל בית-ספר, שוטר ככל רחוב.

● אני גרה בקרבת מגורים שהיא מהגדולות בתל-אביב ויש בה עשרות ילדים. מעולם לא ראיתי ניידת שיטור מסתובבת בשכונה.

יש לנו בעיות של כוח-אדם.

● אם כך, אין ניידת שאחראית על השכונה שלי?

יש, אבל לא מספיק. בכל יום המוקד מקבל 500 אירועים. איך אפשר להתגבר על זה? יש לכם בשכונת ניידת צמודה שרצה מאירוע לאירוע. אשה מקבלת מכות מבעלה — הניידת בשטח. בעל מתקשר בהיסטריה ואומר שאשתו שוברת עליו צלחות, זקנה שקיבלה בומבה, זקן ערירי שנשבר לו ברו מטלפן ומייד שולחים את הניידת, ואני לא מספר לך מעשיות.

● איזה כרגי סמים מסתובבים היום בתל-אביב?

מכל טוב! מריחואנה, חשיש, הרואין, קוקאין. זה עניין של עונות. אם אנחנו מצליחים להפיל סוחרים — חסרה סחורה. אם לא — יש סחורה. לכנון היא כן נרחב לסמים. תפסנו בזמן האחרון המון אבוכים מלאי חשיש. במיסגרת העבודה שלי אני נתקל, כעבודה יומיומית, בסמים בכמויות קטנות. יש יחידה מיוחדת שמטפלת בכמויות הגדולות. קוראים לה מחלק הסמים.

● מדוע, לדעתך, התעוררה פיתאום בעיית הסמים וכל יום יש דיווחים בעיתונים על סמים ועל צורכיהם?

אמרת בעצמך: בגלל העיתונים. במשך השנתיים האחרונות בעיית הסמים היא פחות או יותר על אותה רמה. הרמה לא עלתה פיתאום. הבעיה היא, כמוכן, עם ילדים ונוער. עד לפני שנתיים-שלוש לא נתקלתי כמעט בתופעה של ילדים שרוצים רישיון להפגנות. בזמן האחרון יותר ילדים מעורבים בחיים. הם גדלים מהר ונעשים עצמאיים מהר, אז אם לפני כמה שנים בעיית הסמים התחילה בגיל 16 אז היום היא מתחילה בגיל נמוך יותר.

● האם אתה מתייחס באורח זהה לחשיש ולהרואין?

אני שולל אפילו מריחואנה בצורה חרי-משמעית. זה בא לי מזה שאני מכיר מסוממים שמתחילים בקטן ועוברים לגדול. אף אחד לא מתחיל ישר להזיק לווירי, מתחילים עם שאכטה.

● האם אין, לדעתך, הבדל בין אדם המעניש חשיש להנאתו כשהוא לא מזיק לסביבה, ובין סוחר סמים שזה מיקצועו?

אני בהחלט מבדיל בין צרכן-סמים וסוחר. תפסנו כבר הרבה אמנים. עצרנו אותם ופתחנו להם תיק. ההתייחסות שלי לאדם שצורך סמים פחות חמורה מאשר לסוחר-סמים. הסוחר בעיני הוא מנוול כן מנוול. אבל אני רק מבצע מעצב. זה מה שמעניין אותי. השופט קובע. אני לא מעניש אף אחד. הענישה היא כבר סיפור אחר.

● מניין לך לדעת אם חשיש זה רע או טוב. ניסית פעם?

גם אילו הייתי מנסה, לא הייתי אומר לך. אבל לי, אישית, יש פחד היסטרי מסמים. אני רואה מה שקורה לאנשים שמשמשים בהם. אני יודע שגם הם התחילו רק מלנסות וטראי איך הם הסתככו.

● אתה הרי סומך על עצמך. אתה ב'דאדס' חזק. גם אתה חושש שתסתבך?

הפאניקה בציבור אינה מוצדקת. הורים היו צריכים להיות בכפאניקה מזמן. חמיד צריך היה להזהיר את הילדים שלא לדבר עם אנשים זרים ושלא לנסוע בטרמפים. בשביל מה להיכנס פיתאום להיסטריה?

היה פעם סרט עם ג'ין הקמן. הוא היה בלש שקראו לו פופאי. הפופאי הזה השפיע עלי מאוד. ראיתי איך לקחו אותו עברייני-סמים והפכו אותו למתמכר תוך שבוע.

● החיים זה לא סרט.